SECRETUL CATACOMBELOR

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 121

CUPRINS

Prefaţă..3
I. În saloanele contesei Mondana....................................5
II. Moneda de argint..12
III. În labirintul catacombelor..16
IV. Călugărul fantomă..19

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi atingă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmâna o altă scrisoare conţinând cea de-a doua misiune.

....

S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de a 121-a:

«Percy Stuart e însărcinat să plece la Roma şi să

petreacă trei nopţi în vechile catacombe ale oraşului.

În catacombele din Roma au murit subit în ultimul timp câţiva vizitatori. După cum se spune, moartea lor s-ar datora unor fantome.

Percy Stuart va trebui să clarifice secretul catacombelor«.

«Clubul Excentric«

I. În saloanele contesei Mondana

Primind cea de a 121-a însărcinare, Percy Stuart se îmbarcă imediat pentru Genoa, de unde urma să plece cu expresul până la Roma.

Tânărul american îşi spunea că noua însărcinare pe care o primise nu-i va fi prea greu de soluţionat. I se cerea să petreacă trei nopţi în vechile catacombe din Roma. Ce pericol ar putea fi într-o asemenea însărcinare? se întreba nedumerit Percy Stuart.

Fireşte, însă, că recentele întâmplări misterioase ce se petrecuseră în catacombe, erau întrucâtva neliniştitoare. Se răspândise zvonul că în catacombe şi-ar fi făcut apariţia nişte fantome şi că mai multe persoane, care îndrăzniseră să intre în galeriile subterane, şi-ar fi găsit moartea.

Percy Stuart era ferm hotărât să clarifice secretul acestor pretinse fantome.

Tânărul american ajunse cu bine la Roma şi descinse la hotelul «Imperial«. Aici îşi reţinuse telegrafic un apartament luxos. Percy Stuart cunoştea bine «cetatea eternă« din vizitele sale anterioare şi era bine introdus în societatea romană.

Intrând în apartamentul său, Percy găsi pe masă câteva scrisori. El deschise mai întâi un plic frumos, care purta emblema unei familii nobile. Nu mică îi fu uimirea când citi conţinutul scrisorii.

«Dragă prietene!

Dacă-ţi face plăcere să revezi prietenii vechi şi să faci noi cunoştinţe, atunci onorează-ne astă seară cu vizita d-

tale! Cred că-ţi aduci aminte de mine. Am petrecut împreună patru săptămâni în insula Capri şi atunci m-ai asigurat că-mi vei păstra întotdeauna sentimente prieteneşti.

Aflând din întâmplare că vei sosi la Roma, ţi-am trimis aceste rânduri, din dorinţa de a te revedea cât mai curând.

Contesa Melita Mondana«.

Percy Stuart zâmbi şi apoi împături scrisoarea, punând-o în buzunar. Îşi amintea de drăgălaşa contesă care-l invita la dânsa. Era o tânără văduvă de o frumuseţe fermecătoare şi foarte bogată. Pe el, însă, îl atrăsese spiritul şi inteligenţa sclipitoare a acestei femei.

Neavând altceva de făcut în această seară, tânărul american răspunse invitaţiei, plecând spre palatul contesei.

În holul luxosului palat, fu întâmpinat de doi servitori în livrele, care-i luară pardesiul şi pălăria. Apoi, alţi doi lachei îl conduseră la primul etaj. Percy Stuart trecu prin mai multe încăperi, luminate fastuos. Pretutindeni, erau covoare scumpe, mobile preţioase, arme vechi, gobelinuri splendide şi tablouri de artă.

Cei doi lachei deschiseră o uşă largă, iar unul din ei anunţă:

— Mister Percy Stuart!

Tânărul american observă că numele său provoacă rumoare în rândurile numeroşilor oaspeţi care se aflau în luxosul salon. Toate femeile îi priveau cu admiraţie. Bărbaţii păreau şi ei dornici să-l cunoască.

Percy Stuart se înclină în faţa frumoasei contese, care-l întâmpinase afabil.

Contesa se uită drept în ochii lui.

— Îţi mulţumesc din suflet, că mi-ai îndeplinit dorinţa! spuse ea. Îmi era teamă că te-a obosit drumul lung şi că

nu vei fi dispus să apari într-o societate mai numeroasă.

— Oh, te rog, dragă contesă, când d-ta mă chemi, nu pot lipsi! De altfel, călătoriile pe mare nu mă obosesc.

— Eşti, într-adevăr, demn de admiraţie, dragă Percy! Dar acum, dă-mi voie să-ţi prezint pe oaspeţi mei. Toţi aşteaptă cu nerăbdare să facă cunoştinţa renumitului sportsman, care a dus la bun sfârşit 120 de misiuni date de clubul Excentric.

Frumoasa contesă prezentă oaspeţilor ei pe tânărul american. Percy Stuart auzi multe nume cu vază. Îi fură prezentaţi prinţi, conţi şi marchizi, iar fiecare din ei se întrecu să-i facă complimente. În cele din urmă, contesa chemă pe un tânăr elegant şi i se adresă:

— Cavalere Treboni, am plăcerea să-ţi prezint pe mister Percy Stuart, despre care ţi-am vorbit de atâtea ori!

Apoi, arătând spre nobilul italian, contesa adăugă lui Percy Stuart:

— E unul din cei mai buni prieteni ai mei.

Nobilul se înclină politicos în fata lui Percy Stuart şi se întreţinu câteva clipe cu el.

Servitorii serviră ceaiul. Conversaţia era foarte animată. La un moment dat, contesa se adresa lui Treboni:

— Spune-mi, dragul meu, ce noutăţi ai mai aflat despre întâmplările din catacombe!

Percy Stuart tresări la aceste cuvinte.

Mâna în care ţinea ceaşca de ceai, îi tremură o clipă. Contesa schimbă cu Treboni o scurtă privire, dar apoi începură să râdă. Ea se adresă americanului:

— Să-ţi explic, mister Stuart, motivul veseliei noastre! Prietenul meu a încheiat un pariu cu mine, care de fapt te priveşte pe d-ta.

Treboni susţine că ai venit la Roma pentru a te recrea. Eu însă, cred ca ai primit o nouă însărcinare şi am pretenţia că ştiu ce-ţi cere clubul Excentric. Nu cumva însărcinarea d-tale e în legătură cu întâmplările din

catacombe?

Lui Percy Stuart îi era neplăcut, de fapt, că tânăra contesă ghicise scopul prezentei sale la Roma şi că vorbeşte în public despre acesta. Totuşi, politeţea, îl obligă să răspundă.

— Ai câştigat pariul, contesă! Clubul Excentric m-a însărcinat să petrec trei nopţi în catacombe şi să clarific misterul ciudatelor întâmplări din ultimul timp. Mărturisesc, totuşi, că nu sunt încă bine informat despre aceste întâmplări, cu toate că am citit foarte atent toate ziarele italiene.

— Asta e foarte explicabil, interveni Treboni, Poliţia a interzis ziarelor să publice ştiri despre întâmplările din catacombe, ca să nu neliniştească şi mai mult populaţia.

— Se petrec deci lucruri grave în galeriile subterane. D-ta pari a fi bine informat despre aceste întâmplări, cavaler Treboni. Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai informa şi pe mine asupra celor întâmplate! îi spuse Percy Stuart.

Din toate părţile se auziră voci, care cereau lui Treboni să povestească ce e cu misterioasele întâmplări din catacombe. Nobilul părea să se simtă măgulit că persoana sa e obiectul interesului general. El se înclină, zâmbind, şi începu să povestească:

— După cum ştiţi cu toţii, catacombele au fost săpate şi consolidate de primii creştini din Roma. Aceste catacombe au deci o vechime de aproape 2000 de ani.

Primii creştini, prigoniţi fără de milă de împăraţii romani, din cauza credinţei lor, au săpat sub pământ un oraş întreg. Au construit galerii peste galerii, în felul celor din minele de cărbuni. Apoi, pereţii catacombelor au fost întăriţi, ca să poată rezista cât mai mult. De-a lungul catacombelor, bine camuflate, ca să nu poată fi descoperite, se aflau, din loc în loc, cripte mortuare. În timpurile când creştinii erau prigoniţi la Roma, ei îşi făceau toate serviciile lor religioase în aceste catacombe.

Mai târziu, după ce persecuţiile au încetat,

catacombele au fost întrebuinţate numai pentru înmormântarea creştinilor. Nu ştiu dacă dvs., doamnelor şi domnilor, aţi vizitat vreodată catacombele? Tocmai noi, locuitorii Romei, neglijăm acest lucru. De altfel, populaţia oraşelor renumite e aceea care cunoaşte cel mai puţin monumentele istorice din oraşul respectiv.

— Dar d-ta ai fost vreodată în catacombe? îl întrebă o doamnă.

— Fireşte că am fost odată, dar mărturisesc că a doua oară nu m-aş mai duce!

— E oare atât de înfiorător aspectul crintelor mortuare din galeriile subterane? întrebă o a doua doamnă.

— Priveliştea morţii înspăimântă întotdeauna pe toţi cei ce sunt în floarea vârstei, răspunse povestitorul. Vă pot spune că nu numai grămezile de schelete din catacombe, dar şi atmosfera din galerii provoacă o nelinişte apăsătoare.

Percy Stuart ceru relaţii cavalerului Tratatul asupra pretinsei apariţii a unei fantome, care ar fi cauzat moartea mai multor vizitatori ai catacombelor.

— Trebuie să-ţi mărturisesc sincer — răspunse Treboni — că eu nu cred în asemenea poveşti. Suntem doar toţi oameni culţi şi ştim foarte bine că nu există fantome. Scheletele din catacombe sunt ultimele rămăşiţe pământeşti ale unor oameni care au trăit cu două mii de ani în urmă.

Totuşi, trebuie să recunosc că, în ultimele patru săptămâni, s-au întâmplat în catacombe câteva cazuri inexplicabile. Un turist englez s-a coborât în catacombe, refuzând să fie însoţit de un paznic. Cum englezul nu se mai întorcea, paznicul a pornit în căutarea lui şi i-a găsit cadavrul lângă o criptă funerară. Murise de un atac de cord.

— Un atac de cord? întrebă contesa Madona. S-a stabilit oare exact cauza morţii?

— Medicii au făcut autopsia cadavrului şi au stabilit că

moartea englezului se datorează unui atac de cord, cu toate că înainte el nu fusese bolnav de inimă.

— Ar fi explicabil din ce cauză englezul a suferit un atac de cord, interveni Percy Stuart. Bietul turist, rătăcindu-se în labirintul galeriilor, s-a îngrozit atât de mult la gândul că nu va mai putea ieşi din catacombe, încât a fost lovit de un atac de cord.

Treboni ridică din umeri.

— E posibil să fie aşa. Dar cum îţi explici d-ta celelalte cazuri? În catacombe au mai murit şi alte trei persoane. Rudele englezului vroiau să stabilească cu orice preţ cauza morţii acestuia. Soţia şi cumnatul lui s-au coborât, de asemenea, în catacombe, dar nici ei nu s-au mai întors. Li s-au găsit numai cadavrele.

Apoi, au fost trimişi în catacombe trei detectivi curajoşi şi îndemânatici. Aceştia n-au fost găsiţi morţi, dar doi din ei au înnebunit a doua zi dimineaţa. Au fost găsiţi rătăcind prin galeriile subterane. Plângeau şi ţipau înfiorător. În prezent, ei se află internaţi într-un ospiciu de nebuni. Dar medicii acestui institut declară că starea celor doi oameni e atât de gravă, încât în vor mai putea fi vindecaţi.

Cel de al treilea detectiv, care se coborâse în catacombe, împreună cu ceilalţi doi, a dispărut fără de urme. Cu toate cercetările, n-a mai putut fi găsit.

Povestirea lui Treboni produse o impresie profundă asupra asistenţei. Contesa Mondana rămase îngândurată, cu privirile aţintite în gol.

«Ce frumoasă e!« reflectă Percy Stuart. «Probabil că resimte o compătimire sinceră pentru nefericitele victime din catacombe«.

Oaspeţii trecură în salonul de muzică. Un tenor renumit, care se afla printre invitaţi, execută câteva bucăţi. Contesa chemă pe Percy Stuart la o parte.

— Vreau să-ţi vorbesc neapărat între patru ochi! spuse ea. Aşteaptă-mă în salonul cel mic.

După două minute, frumoasa contesă intră în salonaşul unde o aştepta Percy Stuart. Cu vocea tremurândă, ea începu să vorbească:

— Trebuie să te avertizez, mister Stuart! Te conjur să renunţi la intenţia d-tale! Nu te cobori în catacombe!

— Dar bine, contesă, nu te gândeşti cât de importantă e pentru mine rezolvarea însărcinării primite? Din cele 197 de însărcinări, am rezolvat până acum 120. Să renunţ tocmai acum, când sunt atât de aproape de ţinta mea, de idealul de a deveni membru al clubului Excentric?

— Mister Stuart, d-ta eşti tânăr şi bogat. Trăieşte-ţi viata în tihnă şi nu alerga din pericol în pericol! De data acesta, nu vei putea înfrunta primejdia. Ai auzit doar ce lucruri înfiorătoare se petrec în catacombe.

— Tocmai fiindcă am auzit, hotărârea mea rămâne neclintită.

— Dar dacă îţi spun că aş fi foarte nenorocită în cazul când ţi s-ar întâmpla ceva?

— Te rog, dragă contesă, să ai toată încrederea în mine. Îţi mulţumesc pentru grija ce mi-o porţi, dar nu pot da îndărăt. Şi acum, dă-mi voie să mă retrag! Trebuie să mă odihnesc, după călătoria pe care am făcut-o. La revedere, deci, peste patru zile!

Când Percy Stuart ieşi în stradă, o mână i se puse pe umăr.

— Un moment, mister Stuart! Permite-mi să te însoţesc puţin!

Era cavalerul Treboni.

II. Moneda de argint

Cavalerul Treboni era un tânăr elegant şi amabil, dar Percy Stuart, bun cunoscător de oameni, nu părea prea încântat de el. Avea impresia că nobilul italian nu e un om sincer. Privirea ochilor lui nu prevestea nimic bun.

Dar după puţin timp, Percy Stuart îşi schimbă părerea. Treboni se strădui să se arate un om cinstit şi un prieten sincer.

— Te întorci la hotelul d-tale? îl întrebă italianul. Dacă nu mă înşel, locuieşti la hotelul «Imperial«?

— Da, aşa e!

— Atunci avem acelaşi drum. Dă-mi voie să te însoţesc. Vreau să-ţi dau un sfat şi să te avertizez.

— Să mă avertizezi? În ce privinţă!

— Să nu vizitezi catacombele!

— Şi d-ta îmi spui asta? Adineaori, contesa mi-a spus acelaşi lucru. I-am răspuns însă că nu pot să-i îndeplinesc rugămintea.

— Persişti deci în hotărârea d-tale? Ei bine, în cazul acesta vreau ca, cel puţin, să-ţi ajut. Probabil că nu ştii pe unde te poţi coborî în catacombe?

— Deocamdată nu ştiu, dar până mâine seară voi afla totul.

— Oh, n-ai nevoie să te osteneşti. Poţi să-ţi dau eu toate informaţiile necesare. Intrarea în catacombe se află într-o stradă laterală din «Via Appia«. Ştii unde sunt ruinele băilor lui «Caracalla«?

— Da, le cunosc!

— Vis-a-vis de ruinele acestor băi, se află o casă mică, în care locuieşte un negustor, cu numele de Abraham Levi. În casa acestui negustor se află una din intrările în catacombe.

— Oh, atunci e foarte simplu. Mă voi adresa negustorului şi el mă va conduce în catacombe.

— Te înşeli dacă-ţi închipui că va fi aşa de uşor! Ai nevoie de o recomandaţie specială, ca să poţi intra în casa negustorului. Ţi-o voi da eu!

Treboni se opri sub un felinar şi scoase din buzunar o monedă mică de argint, pe care o înmână lui Percy Stuart.

— Arată negustorului moneda şi el îţi va da tot concursul!

Percy Stuart era surprins.

— Îţi mulţumesc din suflet! spuse el. Nu voi uita niciodată preţiosul d-tale ajutor.

Apropiindu-se de hotel, Percy Stuart vru să-şi ia rămas bun de la Treboni. În clipa aceea, le ieşi în cale un călugăr. Treboni se apropie de el şi-şi înclină capul, ca şi cum ar fi vrut să primească binecuvântarea călugărului.

Acesta îşi ridică, într-adevăr, mâinile şi le puse pe capul descoperit al cavalerului. Percy Stuart observă că misteriosul călugăr lăsă să-i cadă o hârtie împăturită, pe care Treboni o prinse abil şi o băgă în buzunar. Apoi, călugărul se îndepărtă. Treboni se adresă din nou lui Percy Stuart:

— Noi, italienii, suntem foarte evlavioşi şi cerem întotdeauna binecuvântarea feţelor sfinte. Şi acum, rămâi cu bine, dragă prietene! Îţi doresc succes! Nu-i aşa că te vei coborî mâine seară în catacombe?

— Da, mâine la ora 10 seara. Voi rămâne acolo până dimineaţa.

— Îţi doresc, încă o dată, succes! La revedere!

Cavalerul se îndepărtă, iar Percy Stuart se uită îngândurat după el.

«Omul acesta e, fără îndoială, suspect«, îşi spuse Percy Stuart. «Un om care primeşte informaţii într-un mod atât de misterios de la un călugăr, are desigur ceva de ascuns«.

Percy Stuart nu-şi închipuia însă că scrisoarea secretă, înmânată lui Treboni, îl privea de fapt pe el. Percy Stuart făcuse cunoştinţa lui Treboni în saloanele contesei. Poate că omul acesta era preocupat de unele chestiuni politice secrete.

Tânărul american dormi liniştit toată noaptea. A doua zi, se odihni, de asemenea, iar la orele 9 şi jumătate seara plecă spre băile «Caracalla«.

Găsi foarte uşor casa negustorului Abraham Levi. Era o clădire sărăcăcioasă şi murdară. Percy Stuart lovi cu putere în clanţa uşii.

Un zăvor fu tras la o parte, iar silueta unui om ghebos apăru în pragul uşii. Figura lui era foarte antipatică. Avea o barbă scurtă şi neîngrijită. Hainele îi erau murdare.

Percy Stuart scoase din buzunar moneda de argint, pe care o primise de la Treboni.

— D-ta eşti Abraham Levi? întrebă el.

Apoi, se dădu repede la o parte, căci negustorul voia să-i trântească uşa în fată. Se răzgândi însă şi, cu o voce supărată, răspunse:

— Eu sunt Abraham Levi, dar nu fac afaceri pe timpul nopţii. Dacă vrei să-mi vinzi ceva, revino mâine dimineaţă.

— Nu vreau să-ţi vând nimic. Priveşte însă această monedă!

Când bătrânul văzu moneta, se schimbă brusc. El se înclină respectuos şi se dădu la o parte.

— Poftim înăuntru, signore, şi fii bine venit!

În coridor, bătrânul aşeză lampa pe o masă şi deschise o uşă, care ducea într-o cameră mică.

Percy Stuart intră şi-i spuse:

— Să nu ne pierdem timpul. Vreau să vizitez catacombele şi fiindcă mi s-a spus că în casa d-tale s-ar afla o intrare secretă…

— Vrei să te conduc în galeriile subterane, îl întrerupse bătrânul. Foarte bine! Din moment ce mi-ai adus această

monedă, îţi voia arăta drumul secret în catacombe.

— Poftim moneda şi arată-mi acum intrarea în subterane!

Bătrânul băgă moneda în buzunar, zâmbind ironic. Apoi, aprinse o nouă lampă şi făcu semn lui Percy Stuart să-l urmeze.

III. În labirintul catacombelor

Levi conduse pe Percy în pivniţa casei. Acolo dădu la o parte o ladă, care se afla într-un colţ. Percy Stuart observă o deschizătură, prin care se putea coborî în adâncime.

Deschizătura nu era destul de mare, aşa că tânărul american fu nevoit să se aplece. Bătrânul îl întrebă:

— Ţi-ai luat toate obiectele, de care vei avea nevoie acolo jos, în catacombe?

— Da, am totul!

— Şi până unde vrei să te conduc!

— Nu mai am nevoie de d-ta! Poţi să mă laşi singur.

— Atunci, îţi urez drum bun în împărăţia morţilor!

Percy Stuart îşi aprinse bateria sa electrică şi coborî, cu precauţie, treptele care duceau în adâncime. Numără acestei trepte: erau 80.

La lumina lămpii sale electrice, Percy Stuart observă că ajunsese în dreptul unei uşi de lemn, care era deschisă.

Când tânărul american păşi pragul uşii, fu lovit de un miros înăbuşitor. Cu toate că se aştepta la un aspect sinistru, el fu totuşi înfiorat de cele ce vedea cum.

Peste tot, erau împrăştiate grămezi de oase. Schelete întregi stăteau rezemate de zidurile criptelor. Intrarea în catacombe avea, ce-i drept, un aspect înfiorător.

Percy Stuart îşi scoase din buzunar un ghem de aţă. Aţa era foarte subţire, dar, în acelaşi timp, foarte tare. Un capăt al bobinei de aţa îl fixă de un cui de lângă uşă. Apoi, luă ghemul în mâna stânga, iar revolverul în mâna dreaptă. Lampa electrică şi-o atârnă de piept. În felul acesta păşi, încet, încet, înainte.

Din când în când, piciorul său lovea câte un craniu. La aceste ciocniri, se producea un zgomot sinistru. Fiori reci de groază cutremurau pe tânărul american. Dar el îşi stăpânea spaima şi-şi păstra calmul.

«De ce să-mi fie oare frică de aceste schelete?!« se întrebă Percy Stuart. «Oamenii, ale căror oase zac aici, au trăit cu mii de ani în urmă, au cunoscut iubirea şi ura, speranţa şi deznădejdea, iar acum n-a rămas din ei decât aceste oase, nesimţitoare ca şi pietrele peste care păşesc«.

Tânărul american îşi continuă drumul, desfăşurând tot mai mult ghemul de aţă. Trecuse aproape un ceas, când observă că bobina de aţă se terminase. Totuşi, Percy Stuart nu putu să reziste tentaţiei de a pătrunde şi mai departe în labirintul catacombelor.

Voia să vadă cu ochii săi misterioasa fantomă care, după cum se răspândise zvonul, rătăcea prin galeriile catacombelor.

Tânărul american se opri pentru un moment, căutând un loc unde să poată lega capătul ghemului de aţă. Privirea sa căzu pe braţul întins al unui schelet. Repede, legă capătul bobinei de braţul scheletului şi apoi păşi, liniştit, mai departe. Era hotărât ca, după un sfert de oră, să se înapoieze.

Catacombele se lărgeau tot mai mult. Acum, se iviră din ce în ce mai multe cripte mortuare. În interiorul criptelor se aflau sicrie de piatră, cu inscripţii vechi. Din loc în loc, galeriile dădeau în camere largi mortuare, care serviseră probabil drept cavouri familiare.

Percy Stuart ajunse în cele din urmă într-o galerie îngustă. În criptele din ambele părţi, se aflau îngrămădite schelete şi oase. Percy observă, la un moment dat, o lumină de torţă, la o depărtare de vreo cincizeci de paşi. El îşi stinse repede lampa electrică şi se luă după torţă, care părea a fi purtată de cineva. Nu mai rămânea îndoială că, în galeriile subterane, mai era un om, căci

altfel nu se putea explica lumina din faţă.

Tânărul american pătrunse tot mai mult în labirintul galeriilor. La un moment dat, flacăra torţei dispăru la o cotitură a gangului. Percy Stuart îşi aprinse din nou bateria, ca să se poată orienta.

În zadar căută însă locul unde dispăruse lumina, căci nu-l mai găsi.

Tânărul american rămase îngândurat. Se lăsase ademenit prea departe. Era timpul să se întoarcă înapoi, la locul unde legase capătul bobinei de aţa. El reuşi să ajungă până la scheletul, de care legase capătul ghemului.

Dar când ajunse chiar lângă schelet, Percy scoase o exclamaţie de groază. Aţa dispăruse.

De braţul scheletului mai atârna numai o bucăţică de aţă. Restul lipsea. Aţa fusese tăiată cu un instrument ascuţit.

Tânărul american păli de spaimă. Înţelese că în catacombe se află un ticălos, care-i jucase această festă, cu scopul de a-l face să se rătăcească în labirintul galeriilor.

Ca un nebun, tânărul american începu să caute drumul spre ieşirea catacombelor. Alergă până la sfârşitul gangului, iar de acolo intră într-o galerie laterală, apoi în a doua şi în a treia, căutând drumul spre scările din pivniţa bătrânului negustor. Dar îi fu imposibil să găsească adevăratul drum.

Renumitul sportsman obosise de atâta alergătură. Era leoarcă de năduşeală. Se uită la ceas şi constată că rătăceşte de aproape trei ore. Se opri, complet dezorientat.

IV. Călugărul fantomă

În cele din urmă, copleşit de oboseală, Percy Stuart adormi. Când se trezi din somn, un întuneric cumplit domnea în jurul său. Uitându-se la ceasul său cu indicatoarele de fosfor, constată că era ora şase dimineaţa. Petrecuse deci prima noapte în catacombe.

Tânărul american se hotărî să-şi înceapă din nou investigaţiile. Poate că va reuşi totuşi să se orienteze prin gangurile subterane. El îşi duse mâna la bateria sa electrică, pe care o purtase atârnată de gât. Dar, imediat, tresări speriat. Bateria îi dispăruse, fiindu-i probabil furată în timp ce dormea.

Percy îşi dădu seama că bateria electrică i-a fost furată de acelaşi individ, care-i făcuse şi încurcătura dinainte, lăsându-l să se rătăcească prin subterane. Individul acesta nu putea fi decât un ticălos ordinar, capabil de orice. La acest gând Percy îşi duse mâna la buzunar, pentru a-şi scoate revolverul.

Dar, şi de astă dată, un fior rece îi trecu prin şira spinării. Îi dispăruse şi revolverul. Tânărul american înţelese că adversarul său necunoscut care-l urmăreşte, ţine cu tot dinadinsul să-l lase pierdut aici, în labirintul catacombelor. Ce putea face acum, fără lumină, fără revolver şi fără hrană?

Totuşi, nici de astă dată, Percy nu disperă. El înaintă încet. Din când în când, piciorul său se lovea de schelete. La un moment dat, Percy se împiedică şi căzu la pământ. În cădere, atinse cu mâinile un obiect moale.

Pipăind mai bine, tânărul american constată că se împiedicase de un corp omenesc. După hainele cu care era îmbrăcat, rezultă că e vorba de un bărbat.

Percy bagă mâna în buzunarul hainei străinului. El făcu o descoperire, care-l umplu de bucurie. Necunoscutul avea asupra lui o baterie electrică, asemănătoare cu aceea care-i fusese furată lui Percy. Tânărul american încercă bateria şi constată că funcţionează excelent.

Dar la lumina ei, Percy se dădu un pas înapoi, îngrozit de spaimă. În faţa sa avea un cadavru, care intrase în putrefacţie. Era corpul unui bărbat înalt. Căutând prin buzunarele mortului, Percy descoperi o mică tăbliţa de metal, cu numărul 167 şi purtând în partea de jos o stampilă.

Acum, Percy ştia pe cine are în faţa sa. Mortul nu era decât cel de al treilea detectiv, care rămăsese dispărut, în timp ce cei doi colegi ai lui fuseseră găsiţi înnebuniţi, într-un gang al catacombelor.

Cadavrul prezenta o rană adâncă în piept provocată de lovitura unui pumnal. Detectivul fusese deci asasinat în catacombe.

Tânărul american făcu apoi o nouă descoperire, foarte importantă. În alt buzunar al mortului găsi un revolver încărcat cu şase gloanţe.

Percy Stuart luă revolverul şi apoi păşi departe continuându-şi drumul prin galerii.

După puţin timp, ajunse într-un fel de peşteră, în care se afla un morman de schelete şi oase. Ţinând revolverul strâns în mână, Percy pătrunse în interiorul peşterii. Dar, după câţiva paşi, făcu o descoperire uluitoare: în peşteră se afla instalat atelierul unei bande de falsificatori de bancnote. Percy văzu o mică maşină de imprimat, precum şi o masă, acoperită cu plăci litografice, pe care erau gravate bancnote de o mie de lire.

Acum, tânărul american înţelegea totul.

Falsificatorii se deghizau în fantome, spre a alunga vizitatorii, care se apropiau prea mult de ascunzătoarea lor. Percy Stuart era hotărât ca, pe timpul nopţii chiar, să surprindă banda de falsificatori. Îşi dădu însă seama că, în

acest scop, s-ar putea să aibă o luptă pe viaţă şi pe moarte cu ei. Dar tânărul american nu ştia ce-i teama.

El îşi căută un adăpost în apropierea peşterii, unde să poată sta ascuns până pe timpul nopţii şi de unde să poată supraveghea pe membrii bandei. În dreptul peşterii, Percy găsi o piramidă, formată din oase şi din cranii de morţi. El se ascunse în dosul ei.

După mai multe ore de aşteptare, în care timp tânărul american avu de suferit din cauza foamei şi a setei, se făcu noapte. Curajosul american aşteptă zadarnic toată noaptea. Nimeni nu veni.

A doua zi, Percy Stuart avu de suferit şi mai mult din cauza setei. Gâtul îi era atât de uscat, încât aproape că nici nu mai putea să respire. Totuşi, Percy Stuart nu-şi părăsi postul de veghe. Trebuia să mai petreacă şi o a treia noapte în catacombe spre a demasca pe bandiţi.

În cele din urmă, se făcu noapte.

Percy Stuart fu nevoit să-şi încordeze toate puterile, ca să se poată ţine în picioare. Deodată, reflexul unei lumini electrice străbătu din peşteră. Un fior rece cuprinse pe tânărul american. Când silueta se apropie, Percy văzu cu groază că are aspectul unei fantome. Din faldurii glugii de pe umerii călugărului, apărea un craniu de mort. În mâini ţinea o torţă.

Percy Stuart îşi stăpâni nervii, ca să nu strige după ajutor. Reuşi să-şi păstreze calmul şi sângele rece. Instinctiv, îşi spuse: «Fantoma catacombelor!«

Fără să-şi dea seama însă, tânărul american şoptise destul de tare aceste două cuvinte, aşa că ele fură auzite. Călugărul-fantomă se apropie de coloana de oase şi ridică torţa.

Dar Percy Stuart îşi recâştigase complet calmul. El ieşi repede din ascunzătoarea sa. Călugărul se dădu speriat înapoi. Dar tânărul american întinse fulgerător revolverul spre el.

— Stai, ticălosule! Jocul tău infam s-a isprăvit. Pe mine

nu mă poţi înşela! Eşti un om din carne şi oase, ca şi mine, dar eşti un criminal odios!

Cu un strigăt răguşit, călugărul aruncă torţa spre Percy Stuart. Dar acesta se dădu repede la o parte, aşa că flacăra nu-l atinse. În schimb, acest atac pecetlui soarta pretinsului călugăr.

Percy Stuart descărca două focuri de revolver asupra lui. Cu un ţipăt de durere, călugărul se prăbuşi la pământ. Percy Stuart se aplecă şi-i scoase masca de ceară de pe faţă. Apoi, ridică torţa, care ardea încă. Flacăra ei lumină faţa criminalului.

Tânărul american exclamă, uluit:

— Cavalerul Treboni!

Apoi Percy se ridică. Privirea lui se îndreptă, instinctiv, spre intrarea peşterii. Rămase împietrit.

Acolo văzu o femeie. Ea tremura din tot corpul şi-şi ascunsese fata în mâini, gemând:

— Acum, totul e pierdut!

Percy Stuart recunoscu pe Melita Mondane, tânăra şi frumoasa contesă, pe care o regăsea în catacombe ca tovarăşa unui criminal.

Contesa căzu în genunchi. Percy Stuart se apropie de ea şi cu o voce în care vibra încă mila, îi spuse:

— Ridică-te! Mi-e milă de d-ta! Cum de ai ajuns complicea acestui criminal?

— Lăsă-mă! exclamă femeia, cu o voce disperată şi jalnică. Peste un minut, voi fi moartă. Am luat otravă, ca să-mi pun capăt vieţii. Te-am iubit, Percy, dar d-ta mi-ai adus moartea! Am dus o viaţa luxoasă şi strălucită pe lângă acest criminal, iar secretul nostru n-ar fi fost niciodată descoperit, dacă voinţa d-tale fermă…

Ea se opri. Corpul îi tremura convulsiv. Percy Stuart îi spuse, repede:

— Repară, cel puţin acum, o parte din ceea ce ai păcătuit! Spune-mi pe unde să ies din catacombe!

Cu glas tremurând, muribunda îi dădu explicaţiile

necesare. Apoi, îl rugă:

— Să nu divulgi oamenilor crimele la care am fost părtaşă! Ajunge doar că vor şti cei din clubul d-tale.

— Ţi-am spus, contesă, că mi-e milă de d-ta şi că vreau să-ţi ajut. Am bănuit din prima clipă că Treboni e principalul criminal şi nu m-am înşelat.

Vina d-tale nu pot s-o judec eu. Asta o va face judecătorul suprem, în fata căruia te vei duce din propria d-tale voinţă, căci în disperarea d-tale, te-ai otrăvit. Gândeşte-te însă că eu trebuie să-mi fac datoria! Am primit însărcinarea să clarific misterul catacombelor. Am reuşit şi trebuie să comunic clubului Excentric rezultatul. Vreau însă să dau explicaţii suficiente şi exacte. Trebuie deci să mai lămuresc, tot ce e încă nedesluşit în această chestiune. Mă înţelegi, d-ta?

Muribunda dădu, încet din cap.

— Te înţeleg şi vreau să-ţi dau toate explicaţiile de care ai nevoie. Singura mea dorinţă e ca nimeni din cunoştinţele mele din Roma să nu află rolul pe care l-am jucat în această chestiune. Câtva timp, prietenii şi cunoscuţii mei mă vor căuta, dar apoi totul va fi uitat. Te implor, să-mi îndeplineşti această rugăminte!

— Te asigur că nimeni, în afară de membrii clubului meu, nu vor afla secretul d-tale! Te rog, însă, să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Întreabă-mă!

— Treboni a fost autorul crimelor comise în catacombe?

— Da! Şi a reuşit să mă câştige ca unealtă.

— În ce scop se îndeletnicea cu falsificarea de bancnote?

— Asta n-o ştiu, nu mi-a vorbit niciodată despre aceasta. Mi-a dat şi mie o parte din câştigurile lui şi, cu aceşti bani, am fost în stare să duc o viaţă luxoasă.

— Dar titlul d-tale de nobleţe nu e falsificat?

— Nu, familia mea e veche şi de origină nobilă.

— Dar Treboni e şi el nobil? Sau e numai un escroc de

rând?

— El nu e nobil. La început, n-am ştiut asta, dar mai târziu, după ce am început să lucrăm împreună, mi-a mărturisit totul.

Urnele cuvinte, contesa le şopti cu mare greutate. Percy Stuart observă că nefericita îşi dă sufletul.

Ochii ei se deschiseră, mari. Mâinile îi tremurau convulsiv.

....

Percy Stuart îndeplini rugămintea moartei. El nu vorbi nimănui despre întâmplările din catacombe.

În noaptea aceia, Percy Stuart mai rămase în catacombe, până a doua zi dimineaţa, când se înapoie pe drumul indicat de contesă. Când ajunse însă în locuinţa bătrânului comerciant, avu o nouă surpriză.

Nu găsi nici o urmă a negustorului, dar în schimb, descoperi o mască fină de ceară, cu trăsăturile bătrânului. Nu mai încăpea îndoială că omul care locuise în această casă nu era altul decât cavalerul Treboni, care ducea o dublă existenţă: de nobil bogat şi de pretins negustor.

Tânărul american înştiinţă telegrafic clubul Excentric despre rezultatul misiunii sale. După câteva zile, primi o telegramă, prin care i se comunica

Cea de a 122-a însărcinare.

«Percy Stuart e însărcinat ca, timp de patru săptămâni, deghizat în albanez şi sub numele de Achim Doda Bey, să locuiască în regiunea muntoasă din Koritza«.

«Clubul Excentric.«

---- VA URMA ----